

אִישׁ כִּי יָדַר נֶדֶר לַה' או הַשְּׁבַע שְׁבַע לְאִסּוּר אֲסָר עַל נַפְשׁוֹ, לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כְּכֹל הַיָּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה.

נדר על חפצא: אוסר על עצמו חפץ שיש בו ממש שלו או של אחרים.
אוסר על אחרים חפץ שיש בו ממש שלו. אבל אינו אוסר על אחרים חפצים של אחרים.

שבועה על גופו: אוסר רק על עצמו ולא על אחרים אף דבר שאין בו ממש, למשל פעולה: שאישן או שלא אישן

נדרים: מסכת נדרים מיירי מנדרי איסור (מסודר בסדר נשים שעיקר פסוקי הפרשה מדבר מנדרי נשים).

נדרי איסור: נושא מסכת נדרים

נדרי הקדש: קדשי הגוף-קרבן, קדשי בדק הבית, ערכין מסודרים בסדר קדשים

נדרי נזירות, תענית, צדקה נמצא במסכת נזיר, תענית ועוד

לשון נדר: (א) דבר זה אסור עלי

(ב) דבר זה עלי כקרבן (נקרא התפסה, ומהני רק בדבר הנדור כקרבן, אבל לא בדבר שאסור מה"ת מחמת שאר

איסורי תורה, כמו נבילה טריפה חזיר וכו')

הר"ן סובר שעיקר הלשון היא בלי התפסה, אבל ראשונים אחרים סוברים שעיקר לשון נדר הוא בהתפסה, ומה שמועיל לשון בלי התפסה היא מטעם ידות נדרים (להלן).

דכולי עלמא - בנדרי הלך אחר לשון בני אדם

כינויי נדרים: אנשים היו רגילים לכנות קרבן בלשון קונם או קונח או קונס, על כן מהני כינויים אלו ודומיהם לבטא נדר.

ידות נדרים: כשאומר רק חלק מהנוסח של ביטוי נדר אבל מבינים שרוצה לעשות נדר. מהני כמו יד שמגביה הכלי.

"לבטא בשפתיים": חלות נדר של איסור הוא רק כשמבטא הנדר בשפתי עם מחשבת הלב.
מחשבה לחוד לא מהני בנדר של איסור (לא כן בנדר של הקדש, צדקה ותענית).
ביטוי שפתיים לחוד בלי מחשבת הלב לא מהני ונקרא נדר בטעות.

טוב אֲשֶׁר לֹא תִדָּר מִשְׁתַּדּוֹר וְלֹא תִשָּׁלֵם (קהלת ה, ד)

הנודר כאילו בנה במה והמקיימו כאילו מקריב עליו קרבן (נדרי כב).

לא דיך מה שאסרה תורה אלא שאתה אוסר עליך דברים אחרים (רמב"ם בשם ירושלמי ט, א)

הפרת הנדר: מפירו מכאן ולהבא

ע"י האב לבתו שהיא ברשותו

ע"י הבעל ביום שמעו

ע"י האב והבעל כשהיא ארוסה

התרת הנדר: עוקרו מעיקרא

ע"י יחיד מומחה או שלשה הדיוטות וע"י פתח חרטה.

